

*Na vojně jsem sloužil u dělostřelců.
To je jediná vhodná služba pro fotbalistu.*
Edson Arantes do Nascimento, Pelé

PŘÁDA V BĚLOHRADĚ

Ladislav Přáda mohl být lepším fotbalovým útočníkem než legendární Pepi Bican. Byl to střelec a driblér od Boha. Nad jeho neuvěřitelnými kličkami žasli diváci, odborníci a nejvíc soupeři.

Přáda však svůj nesmírný talent utopil v alkoholu, proklíčkoval se do výčepů a putyk. Na panáky ho zvali samotní fanoušci a tím u něj náklonnost k alkoholu propukla.

Ladislav Přáda byl jedenáctinásobný československý reprezentant, který za národní tým dal pět gólů, výrazně pomohl Dukle Praha v roce 1956 k mistrovskému titulu.

Byl to skvělý fotbalista a dokázal dělat s míčem zázraky. Přitom sám do poslední chvíle nevěděl, co s balónem udělá. Jeho přeskakovačky byly neuvěřitelné, jeho zakončování akcí brilantní. Dlouhá léta se vypravovalo, jak v Moskvě v Lužnikách dal za národňák branku světovému Lvu Jašinovi. Prošel celou, tehdy sovětskou obranou a obešel i samotného Jašina a zaklepal na tyč. Pak teprve lehce, jakoby nic skóroval...

Opilecké průšvihy Přádovi dlouho toleroval trenér Dukly Kolský. Měl s ním neuvěřitelnou trpělivost. Dokonce vyčlenil hráče, kteří ho měli hlídat, aby se nenapil, vše bylo ale marné. Až když se v bufetu štvanického zimáku Přáda namazal a v důstojnické uniformě „kontroloval“ bruslíci, tak Kolskému došla trpělivost a z Dukly ho vyhodil.

I tady je příhoda, jež se léta vyprávěla po českém venkově. Rozjařený Ladislav tvrdí hostům v pražských hospodách, že československá armáda má pouze dva pořádné vojáky - armádního generála Čepičku, co byl zároveň ministrem národní obrany, a poručíka Přádu!

Po opuštění pražské Dukly kopal ligu v RH Brno. Poté zkoušel hrát v Hradci Králové, Kutné Hoře a v Příbrami.

Právě když byl Ladislav Přáda v Hradci, tak se na jeden týden objevil i u nás v Bělohradě. Byl hostem místních fotbalistů a jeho pobyt vyjednal Honza Frolík, ten měl kontakty na hradecký fotbal. Přáda bydlel ve velkém pokoji penzionu u Šeců blízko Bažantnice. Pokoj s ním sdílel i Josef Pepi Kraus, Miletíňák, který však své nejlepší fotbalové roky zažil v bělohradských barvách.

„Lád’a Přáda, to byl pro mě vzor. Jedinečnej hráč. Na fotbale nás učil kopat trestnáky, takový ty padající listy. Kopal to skvěle. A když jsme mluvili o tom, jak to bylo v Moskvě s Jašinem, jestli mu zaklepal na tyč, tak říkal, že prokličkoval obranou až do brány. Na tyč neklepal, jenom balón tak ležérně podrážkou poslal Jašinovi za lajnu,“ vypráví mi Pepi Kraus a já koukám jako puk.

„Já v té době dělal brusiče v TOSu. No a Lád’a, že na mě počká, až půjdu z fabriky, že počká v hospodě, v Bohumilce. Jo dobrý. Já myslel, že tam se sejdem a pak vyrazíme na fotbal či někam za holkama. Kdepak. Z Boudy jsme už nikam nešli. On na mě čekal v hospodě, abychom mohli sedět v hospodě.“

Ladislav Přáda, fotbalista od Pánaboha.

Uměl se bít po celém poli a navíc všem nosil s kopačkami a harmonikou i dobrou náladu.

Na krátký čas zavítal i do Bělohradu.

Do fotbalového nebe odešel v třiašedesáti letech, devatenáctého prosince 1995.

